

COLLEEN HOOVER

Το ημερολόγιο της
Βέριτι

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

διόπτρα

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο στον μοναδικό
άνθρωπο που θα μπορούσα να το αφιερώσω.*

*Τάριν Φίσερ, σε ευχαριστώ που αποδέχεσαι
το σκοτάδι των ανθρώπων όπως αποδέχεσαι
και το φως τους.*

Ακούω το κρακ του κρανίου του πριν το αίμα του με πιτσιλίζει παντού.

Μου ξεφεύγει μια πνιχτή κραυγή και οπισθοχωρώ γρήγορα προς το πεζοδρόμιο. Το τακούνι μου πιάνεται στο κράσπεδο και αρπάζομαι από τον στύλο ενός σήματος που λέει *Απαγορεύεται η Στάθμευση* για να μην πέσω.

Μέχρι πριν από λίγα δευτερόλεπτα ο άντρας στεκόταν μπροστά μου. Περιμέναμε μαζί με άλλους στη διάβαση να γίνει πράσινο το φανάρι για να περάσουμε, αλλά εκείνος βιάστηκε με αποτέλεσμα να τον χτυπήσει ένα φορτηγό. Όρμησα μπροστά σε μια προσπάθεια να τον σταματήσω, αλλά τα χέρια μου άρπαζαν το κενό καθώς εκείνος έπεφτε κάτω. Έκλεισα τα μάτια μου πριν δω τις ρόδες να συνθλίβουν το κεφάλι του, αλλά το άκουσα να σκάει σαν τον φελλό της σαμπάνιας που πετάγεται.

Έφταιγε εκείνος γιατί κοιτούσε αφηρημένος την οθόνη του κινητού του, πιθανότατα επειδή είχε διασχίσει πολλές φορές τον ίδιο δρόμο χωρίς να κινδυνέψει. *Θάνατος λόγω ρουτίνας.*

Ακούγονται πνιχτές κραυγές, αλλά κανείς δεν ουρλιάζει. Ο οδηγός του φορτηγού πετάγεται αμέσως έξω και γονατίζει δίπλα στο σώμα του άντρα. Οπισθοχωρώ ενώ αρκετοί

άνθρωποι σπεύδουν να βοηθήσουν. Δεν χρειάζεται να δω τον άγνωστο κάτω από το φορτηγό για να καταλάβω ότι δεν επέζησε. Αρκεί να κοιτάξω το λευκό πουκάμισό μου –που έχει λεκέδες από αίμα παντού– για να καταλάβω ότι αυτό που χρειάζεται είναι νεκροφόρα και όχι ασθενοφόρο.

Κάνω μεταβολή για να απομακρυνθώ από τη σκηνή του δυστυχήματος –να βρω ένα μέρος να πάρω μια ανάσα–, αλλά τώρα το φανάρι για τους πεζούς έχει γίνει πράσινο και το πλήθος ορμάει στον δρόμο και είναι αδύνατον να κολυμπήσω ενάντια στο ρεύμα μέσα σε αυτό το ανθρώπινο ποτάμι του Μανχάταν. Κάποιοι δεν σηκώνουν καν το βλέμμα τους από το κινητό τους καθώς περνούν ακριβώς δίπλα από το σημείο του δυστυχήματος. Σταματώ να κινούμαι και περιμένω να αραιώσει το πλήθος. Κοιτάξω πίσω φροντίζοντας να αποφύγω τη θέα του πεσμένου άντρα. Τώρα ο οδηγός του φορτηγού βρίσκεται στο πίσω μέρος του οχήματος και μιλάει στο κινητό με μάτια ορθάνοιχτα. Τον βοηθούν τρεις τέσσερις άνθρωποι. Κάποιοι έχουν πλησιάσει από νοσηρή περιέργεια και φωτογραφίζουν τη φρικιαστική σκηνή με τα κινητά τους τηλέφωνα.

Αν ζούσα ακόμα στη Βιρτζίνια, η κατάσταση θα είχε εξελιχθεί εντελώς διαφορετικά. Όσοι βρίσκονταν τριγύρω θα είχαν σταματήσει. Θα είχε επικρατήσει πανικός, ο κόσμος θα ούρλιαζε, ένα τηλεοπτικό συνεργείο θα είχε καταφθάσει μέσα σε λίγα λεπτά. Όμως εδώ, στο Μανχάταν, που ένας πεζός χτυπημένος από κάποιο όχημα δεν είναι κάτι σπάνιο, αυτό το δυστύχημα δεν είναι παρά μια ταλαιπωρία. Για κάποιους μια καθυστέρηση και για άλλους μια κατεστραμμένη γκαρνταρόμπα. Πιθανότατα συμβαίνει τόσο συχνά, που δεν θα γραφτεί καν στις εφημερίδες δεν θα το αναφέρουν οι ειδήσεις.

Όσο κι αν με ενοχλεί αυτή η αδιαφορία, είναι ένας από τους λόγους που με έκαναν να μετακομίσω εδώ πριν από δέκα χρόνια. Άνθρωποι σαν και εμένα ανήκουν στις πυκνοκατοικημένες πόλεις. Σε ένα τόσο μεγάλο μέρος η κατάστασή μου δεν έχει καμία σημασία. Εδώ ζουν πάρα πολλοί άνθρωποι με πολύ χειρότερες ιστορίες.

Εδώ είμαι αόρατη. Ασήμαντη. Το Μανχάταν είναι πολύ πυκνοκατοικημένο για να νοιαστεί για εμένα και γι' αυτό το αγαπάω.

«Έχεις χτυπήσει;»

Σηκώνω το βλέμμα μου. Ένας άντρας αγγίζει το μπράτσο μου και επιθεωρεί το πουκάμισό μου. Δείχνει πολύ ανήσυχος καθώς με περιεργάζεται από την κορυφή ως τα νύχια, προσπαθώντας να εντοπίσει τραύματα. Από την αντίδρασή του καταλαβαίνω ότι δεν είναι ένας σκληραγωγημένος Νεοϋορκέζος. Μπορεί να ζει εδώ τώρα, αλλά όποια κι αν είναι η γενέτειρά του, είναι ένα μέρος που δεν τον έκανε να χάσει κάθε ίχνος συμπίονας.

«Έχεις χτυπήσει;» επαναλαμβάνει ο άγνωστος, αυτή τη φορά κοιτάζοντάς με στα μάτια.

«Όχι. Δεν είναι δικό μου το αίμα. Στεκόμουν κοντά του όταν...» Σταματάω να μιλάω. *Μόλις είδα έναν άνθρωπο να πεθαίνει.* Στεκόμουν τόσο κοντά του, που έχω το αίμα του πάνω μου.

Μετακόμισα σε αυτή την πόλη επειδή ήθελα να είμαι αόρατη, αλλά σίγουρα δεν είμαι απαθής. Είναι κάτι που προσπαθώ – να γίνω τόσο σκληρή όσο το τσιμέντο κάτω από τα πόδια μου. Δεν τα έχω καταφέρει. Το στομάχι μου έχει σφιχτεί από τη σκηνή που μόλις εκτυλίχθηκε μπροστά μου.

Καλύπτω το στόμα μου με το χέρι μου, αλλά νιώθω κάτι κολλώδες στα χείλη μου και το τραβάω αμέσως. Κι άλλο αίμα. Κοιτάζω το πουκάμισό μου. Τόσο πολύ αίμα, ξένο αίμα. Πιάνω το ύφασμα και το τραβάω, αλλά κολλάει στο στήθος μου στα σημεία όπου το αίμα έχει αρχίσει να ξεραίνεται.

Νομίζω ότι χρειάζομαι νερό. Αρχίζω να ζαλίζομαι και θέλω να τρῖψω το μέτωπό μου, να πιέσω το σημείο ψηλά στη μύτη μου, αλλά φοβάμαι να αγγίξω τον εαυτό μου. Κοιτάζω τον άντρα που εξακολουθεί να σφίγγει το μπράτσο μου.

«Έχω αίμα στο πρόσωπό μου;» τον ρωτάω.

Σφίγγει τα χείλη του και κοιτάζει τον δρόμο γύρω μας. Δείχνει ένα καφέ λίγο πιο κάτω.

«Έχουν τουαλέτα», λέει και με οδηγεί προς την κατευθυνση του καφέ, βάζοντας το χέρι του στη μέση μου. Κοιτάζω στην απέναντι πλευρά του δρόμου, το κτίριο των Εκδόσεων Πάντεμ στο οποίο κατευθυνόμουν πριν από το ατύχημα. Ήμουν τόσο κοντά. Πέντε –ίσως κι επτά– μέτρα μακριά από το σημείο ενός πολύ σημαντικού ραντεβού για εμένα.

Αναρωτιέμαι πόσο κοντά στον προορισμό του ήταν ο άντρας που σκοτώθηκε.

Όταν φτάνουμε στο καφέ, ο άντρας κρατάει ανοιχτή την πόρτα για να περάσω. Μια γυναίκα που έχει από έναν καφέ σε κάθε χέρι προσπαθεί να στριμωχτεί δίπλα μου για να βγει από την πόρτα, μέχρι που βλέπει το αίμα στο πουκάμισό μου. Οπισθοχωρεί γρήγορα για να με αποφύγει κι έτσι μπαίνουμε μέσα. Πηγαίνω στην τουαλέτα των γυναικών, αλλά είναι κλειδωμένη. Ο άντρας ανοίγει την πόρτα στις ανδρικές τουαλέτες και μου κάνει νόημα να τον ακολουθήσω.

Χωρίς να κλειδώσει την πόρτα πίσω μας, πηγαίνει στον νιπτήρα και ανοίγει τη βρύση. Κοιτάζομαι στον καθρέφτη και

ανακουφίζομαι βλέποντας ότι δεν είμαι όσο χάλια φοβόμουν. Μερικές σταγόνες αίμα έχουν αρχίσει να στεγνώνουν και να σκουραίνουν στα μάγουλά μου και υπάρχουν και μερικές πάνω από τα φρύδια μου. Όμως, ευτυχώς, το πουκάμισό μου ήταν αυτό που δέχτηκε το μεγαλύτερο πλήγμα.

Ο άντρας μου δίνει μερικές βρεγμένες χαρτοπετσέτες για να σκουπίσω το πρόσωπό μου και συνεχίζει να βρέχει κι άλλες. Τώρα μυρίζω το αίμα. Η αψιά οσμή με γυρίζει πίσω, όταν ήμουν δέκα ετών. Η μυρωδιά του αίματος ήταν τόσο έντονη, που μετά από τόσα χρόνια δεν την έχω ξεχάσει.

Νιώθω ναυτία και προσπαθώ να κρατήσω την αναπνοή μου. Δεν θέλω να κάνω εμετό. Αλλά θέλω να βγάλω αυτό το πουκάμισο από πάνω μου. *Τώρα.*

Το ξεκουμπώνω με τρεμάμενα δάχτυλα, μετά το βγάζω και το βάζω κάτω από τη βρύση. Αφήνω το νερό να κάνει τη δουλειά του και παίρνω τις βρεγμένες πετσέτες που μου προσφέρει ο άγνωστος και αρχίζω να καθαρίζω το στήθος μου.

Κατευθύνεται προς την πόρτα, αλλά αντί να με αφήσει μόνη μου ενώ στέκομαι εκεί με το λιγότερο ελκυστικό σουτιέν μου, την κλειδώνει για να μην μπει κανείς και με δειμισόγυμνη. Είναι μια ανησυχητικά ιπποτική κίνηση που με κάνει να νιώσω άβολα. Τον κοιτάζω σφιγμένη μέσα από τον καθρέφτη.

Κάποιος χτυπάει την πόρτα. «Σε μισό λεπτό», φωνάζει.

Η σκέψη ότι από την άλλη πλευρά της πόρτας περιμένει κάποιος και θα με ακούσει αν βάλω τις φωνές με βοηθάει να χαλαρώσω λίγο.

Εστιάζω την προσοχή μου στο αίμα και βεβαιώνομαι ότι το έχω αφαιρέσει όλο από τον λαιμό και το στήθος μου. Μετά εξετάζω τα μαλλιά μου γυρίζοντας το κεφάλι μου δεξιά

αριστερά, αλλά το μόνο που βλέπω είναι δύο εκατοστά σκούρες ρίζες στο ξεθωριασμένο καστανόξανθο χρώμα.

«Ορίστε», λέει ήρεμα ο άντρας ξεκουμπώνοντας το τελευταίο κουμπί του αφεγάδιαστου λευκού πουκαμίσου του. «Φόρεσέ το».

Έχει ήδη βγάλει το σακάκι του κοστουμιού του και το έχει κρεμάσει στο πόμολο της πόρτας. Βγάζει το πουκάμισο και μένει με ένα λευκό φανελάκι. Είναι πιο ψηλός από εμένα και μυώδης. Θα χαθώ μέσα στο πουκάμισό του. Δεν μπορώ να εμφανιστώ με αυτό στο ραντεβού μου, αλλά δεν έχω άλλη επιλογή. Το παίρνω. Αρπάζω μερικές στεγνές πετσέτες ακόμα και σκουπίζω το δέρμα μου. Το φοράω και αρχίζω να το κουμπώνω. Φαίνομαι γελοία, αλλά τουλάχιστον δεν ήταν το δικό μου κεφάλι που εξερράγη στο πουκάμισο κάποιου άλλου. *Χρυσώνω το χάπι.*

Παίρνω το βρεγμένο μου πουκάμισο από τον νιπτήρα και αποδέχομαι ότι δεν υπάρχει σωτηρία γι' αυτό. Το πετάω στα σκουπίδια και μετά πιάνομαι από τον νιπτήρα και κοιτάζω την αντανάκλασή μου στον καθρέφτη. Βλέπω ένα ζευγάρι κουρασμένα, άδεια μάτια. Η φρίκη που αντίκρισαν μετέτρεψε το καστανοπράσινο χρώμα τους σε ένα θολό καφέ. Τρίβω τα μάγουλά μου με τη βάση της παλάμης μου για να πάρουν λίγο χρώμα, αλλά είναι μάταιο. Είμαι σαν νεκρή.

Γέρνω στον τοίχο τραβώντας το βλέμμα μου από τον καθρέφτη. Ο άντρας τυλίγει τη γραβάτα του. Τη χώνει στην τσέπη του σακακιού του και για μια στιγμή με κοιτάζει εξεταστικά. «Δεν μπορώ να καταλάβω αν είσαι ήρεμη ή σε κατάνσταση σοκ».

Δεν είμαι σε σοκ, αλλά δεν νομίζω ότι είμαι ήρεμη. «Δεν είμαι σίγουρη», παραδέχομαι. «Εσύ είσαι εντάξει;»

«Είμαι μια χαρά», λέει. «Δυστυχώς έχω δει και χειρότερα».

Γέρνω το κεφάλι μου στο πλάι προσπαθώντας να αναλύσω την αινιγματική του απάντηση. Αποστρέφει το βλέμμα του, πράγμα που με κάνει να τον κοιτάζω ακόμα πιο έντονα ενώ αναρωτιέμαι τι μπορεί να έχει δει που να είναι χειρότερο από την εικόνα ενός ανθρώπου που του συνέθλιψε το κεφάλι ένα φορτηγό. Ίσως τελικά να είναι γνήσιος Νεοϋορκέζος. Ή ίσως να δουλεύει σε κάποιο νοσοκομείο. Έχει τον αέρα ανθρώπου που είναι υπεύθυνος για άλλους.

«Είσαι γιατρός;»

Κουνάει το κεφάλι του. «Κτηματομεσίτης. Ή τουλάχιστον ήμουν». Με πλησιάζει και τινάζει κάτι από το πουκάμισό μου. Το πουκάμισό του. Κατεβάζει το χέρι του και για μια στιγμή με κοιτάζει πριν κάνει ένα βήμα πίσω.

Τα μάτια του έχουν το ίδιο χρώμα με τη γραβάτα που μόλις έβαλε στην τσέπη του. Ένα ανοιχτό πράσινο. Είναι όμορφος, αλλά κάτι πάνω του με κάνει να σκεφτώ ότι θα προτιμούσε να μην είναι. Δες και η εμφάνισή του αποτελεί πηγή ενόχλησης για εκείνον. Για ένα κομμάτι του που θέλει να περνάει απαρατήρητο. Θέλει να είναι αόρατος σε αυτή την πόλη. *Σαν εμένα*.

Οι περισσότεροι έρχονται στη Νέα Υόρκη για να τους δουν και οι υπόλοιποι για να κρυφτούν.

«Πώς σε λένε;» ρωτάει.

«Λόουεν».

Μόλις ακούει το όνομά μου κοκαλώνει, αλλά μόνο για ένα δυο δευτερόλεπτα.

«Τζέρεμι», λέει. Πηγαίνει στον νιπτήρα, ανοίγει τη βρύση και πλένει τα χέρια του. Εξακολουθώ να τον κοιτάζω αδυνατώντας να καταπνίξω την περιέργειά μου. Τι εννοούσε όταν είπε ότι έχει δει χειρότερα από το δυστύχημα που μόλις

είδαμε; Είπε ότι ήταν κτηματομεσίτης, αλλά ακόμα και η χειρότερη μέρα σε αυτή τη δουλειά δεν σου προκαλεί τη μελαγχολία που αποπνέει αυτός ο άντρας.

«Τι σου συνέβη;» ρωτάω.

Με κοιτάζει μέσα από τον καθρέφτη. «Τι εννοείς;»

«Είπες ότι έχεις δει και χειρότερα. Τι έχεις δει;»

Κλείνει τη βρύση, σκουπίζει τα χέρια του και γυρίζει να με κοιτάξει. «Θέλεις πραγματικά να μάθεις;»

Γνέφω.

Πετάει την πετσέτα στα σκουπίδια και μετά χώνει τα χέρια στις τσέπες του. Το πρόσωπό του γίνεται ακόμα πιο σκυθρωπό. Με κοιτάζει στα μάτια, αλλά δείχνει αποκομμένος από το παρόν.

«Πριν από πέντε μήνες έβγαλα από μια λίμνη το νεκρό σώμα της κόρης μου».

Παίρνω μια κοφτή ανάσα και φέρνω το χέρι μου στη βάση του λαιμού μου. *Δεν ήταν μελαγχολία αυτό που είδα στο πρόσωπό του. Ήταν απόγνωση.* «Λυπάμαι», ψιθυρίζω. Και πράγματι λυπάμαι. Λυπάμαι για την κόρη του. Λυπάμαι για την περιέργειά μου.

«Και σε εσένα;» ρωτάει. Στηρίζεται στον πάγκο σαν να είναι έτοιμος γι' αυτή τη συζήτηση. Σαν να την περίμενε. Σαν να περίμενε να εμφανιστεί κάποιος και να κάνει την τραγωδία του να δείχνει λιγότερο τραγική. Αυτό κάνεις όταν σου έχει συμβεί το χειρότερο. Αναζητάς ανθρώπους σαν κι εσένα... ανθρώπους σε χειρότερη κατάσταση από εσένα... και τους χρησιμοποιείς για να νιώσεις καλύτερα για όλα τα φριχτά που βίωσες.

Πριν απαντήσω ξεροκαταπίνω, γιατί οι τραγωδίες μου δεν είναι τίποτα σε σχέση με τη δική του. Σκέφτομαι την πιο

πρόσφατη, αλλά ντρέπομαι να την εξομολογηθώ αφού μπροστά στη δική του είναι ασήμαντη. «Την περασμένη εβδομάδα πέθανε η μητέρα μου».

Δεν αντιδρά στην τραγωδία μου όπως αντέδρασα στη δική του. Δεν αντιδρά καθόλου και αναρωτιέμαι αν το κάνει επειδή έλπιζε ότι η δική μου θα ήταν χειρότερη. Δεν είναι. *Κερδίζει εκείνος.*

«Από τι πέθανε;»

«Από καρκίνο. Τον τελευταίο χρόνο τη φρόντιζα στο σπίτι μου». Είναι ο μοναδικός άνθρωπος στον οποίο το έχω πει αυτό. Νιώθω τον σφυγμό μου στον καρπό να χτυπάει δυνατά και τον σφίγγω με το άλλο μου χέρι. «Σήμερα ήταν η πρώτη φορά που βγήκα έξω μετά από εβδομάδες».

Για λίγο κοιταζόμαστε. Θέλω να πω κάτι ακόμη, αλλά είναι η πρώτη φορά που κάνω μια τόσο δυσάρεστη συζήτηση με έναν άγνωστο. Κατά κάποιο τρόπο θέλω να τελειώσει. Άλλωστε πού μπορεί να καταλήξει αυτή η κουβέντα;

Δεν καταλήγει πουθενά. Απλώς τελειώνει.

Κοιτάζει πάλι τον εαυτό του στον καθρέφτη και τακτοποιεί μια τούφα σκούρα μαλλιά. «Πρέπει να πάω σε ένα ραντεβού. Είσαι σίγουρη ότι θα είσαι καλά;» Τώρα κοιτάζει το δικό μου είδωλο στον καθρέφτη.

«Ναι, είμαι εντάξει».

«*Εντάξει;*» Γυρίζει επαναλαμβάνοντας τη λέξη ως ερώτηση, λες και το *εντάξει* δεν είναι το ίδιο καθησυχαστικό με το *καλά*.

«Θα είμαι εντάξει», επαναλαμβάνω. «Σε ευχαριστώ για τη βοήθειά σου».

Θέλω να τον δω να χαμογελάει, αλλά η στιγμή δεν προσφέρεται. Αναρωτιέμαι πώς να είναι το χαμόγελό του.

Αντ' αυτού ανασηκώνει ελαφρά τους ώμους και λέει: «Εντάξει λοιπόν». Ξεκλειδώνει την πόρτα. Την κρατάει ανοιχτή για να περάσω, αλλά δεν βγαίνω αμέσως. Συνεχίζω να τον κοιτάζω· δεν είμαι ακόμα έτοιμη να αντικρίσω τον έξω κόσμο. Εκτιμώ την καλοσύνη του και θέλω να πω περισσότερα, να τον ευχαριστήσω με κάποιο τρόπο, ίσως να τον κεράσω έναν καφέ ή να του επιστρέψω το πουκάμισό του. Με έλκει ο αλτρουισμός του – είναι σπάνιος στις μέρες μας. Όμως η λάμψη της βέρας στο αριστερό του χέρι με ωθεί να κινηθώ, να βγω από την τουαλέτα και το καφέ, στους δρόμους που τώρα κυκλοφορεί ένα ακόμα μεγαλύτερο πλήθος.

Έχει έρθει ένα ασθενοφόρο κι έχει κόψει την κίνηση και στις δύο λωρίδες. Κατευθύνομαι προς το σημείο του δυστυχήματος ενώ αναρωτιέμαι αν πρέπει να δώσω κατάθεση. Περιμένω κοντά σε έναν αστυνομικό που παίρνει κατάθεση από έναν άλλο μάρτυρα. Δεν διαφέρει από τη δική μου, αλλά τη δίνω έτσι και αλλιώς μαζί με τα στοιχεία μου. Δεν ξέρω πόσο χρήσιμη είναι η κατάθεσή μου, αφού δεν είδα το φορτηγό να τον χτυπάει. Απλώς ήμουν αρκετά κοντά ώστε να το ακούσω. Αρκετά κοντά ώστε να γίνω σαν πίνακας του Τζάκσον Πόλοκ.

Κοιτάζω πίσω μου και βλέπω τον Τζέρεμι να βγαίνει από το καφέ με έναν φρέσκο καφέ στο χέρι. Διασχίζει τον δρόμο συγκεντρωμένος στον προορισμό του, όποιος κι αν είναι αυτός. Το μυαλό του είναι κάπου αλλού τώρα, μακριά από εμένα, πιθανότατα στη γυναίκα του και σε αυτό που θα της πει όταν επιστρέψει σπίτι χωρίς πουκάμισο.

Βγάζω το κινητό από την τσάντα μου και κοιτάζω την ώρα. Έχω δεκαπέντε λεπτά μέχρι το ραντεβού μου με τον Κόρι και τον υπεύθυνο εκδόσεων του εκδοτικού οίκου Πάντεμ. Τα χέρια μου τρέμουν ακόμα περισσότερο τώρα που δεν είναι

δίπλα μου ο άγνωστος να μου αποσπά την προσοχή. Ίσως ένας καφές να βοηθήσει. Η μορφίνη θα βοηθούσε σίγουρα, αλλά το κέντρο περίθαλψης την πήρε όλη από το σπίτι την περασμένη εβδομάδα, όταν ήρθαν να μαζέψουν τον εξοπλισμό τους μετά τον θάνατο της μητέρας μου. Είναι κρίμα που μέσα στην ταραχή μου ξέχασα να την κρύψω. Θα μου ήταν χρήσιμη αυτή τη στιγμή.

Όταν ο Κόρι μου έστειλε μήνυμα χτες το βράδυ για να με ενημερώσει για το σημερινό ραντεβού, ήταν η πρώτη φορά που είχα νέα του εδώ και μήνες. Καθόμουν στην καρέκλα του γραφείου μου και παρακολουθούσα ένα μυρμήγκι που περπατούσε πάνω στο μεγάλο δάχτυλο του ποδιού μου.

Το μοναχικό μυρμήγκι πήγαινε δεξιά αριστερά, πάνω κάτω, ψάχνοντας για φαγητό ή για φίλους. Φαινόταν μπερδεμένο μέσα στη μοναξιά του. Ή ίσως να ήταν ενθουσιασμένο με τη νεοαποκτηθείσα ελευθερία του. Αναρωτήθηκα γιατί ήταν μόνο του, δεδομένου ότι τα μυρμήγκια μετακινούνται σε στρατιές.

Το γεγονός ότι με απασχολούσε η παρούσα κατάσταση του μυρμηγκιού ήταν ένα σαφές σημάδι ότι έπρεπε να βγω από το διαμέρισμά μου. Φοβόμουν ότι μετά από τόσο καιρό που ήμουν κλεισμένη στο σπίτι φροντίζοντας τη μητέρα μου, όταν θα έβγαينا έξω, θα ένιωθα το ίδιο μπερδεμένη με το μυρμήγκι. *Αριστερά, δεξιά, μέσα, έξω, πού είναι οι φίλοι μου, πού είναι το φαγητό;*

Το μυρμήγκι κατέβηκε από το πόδι μου στο παρκέ. Κι εξαφανίστηκε κάτω από τον τοίχο τη στιγμή που ήρθε το μήνυμα του Κόρι.

Όταν τράβηξα εκείνη τη γραμμή στην άμμο μήνες πριν, έλπιζα ότι θα καταλάβαινε: αφού δεν κάναμε πια σεξ, η καταλληλότερη μέθοδος επικοινωνίας ανάμεσα σε έναν συγγραφέα και στον ατζέντη του ήταν το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο.

Το μήνυμά του έλεγε: *Συνάντησέ με αύριο το πρωί στις εννιά στο κτίριο των εκδόσεων Πάντεμ στον 14ο όροφο. Νομίζω ότι ίσως έχουμε μια πρόταση.*

Δεν ρώτησε καν για τη μητέρα μου. Δεν ξαφνιάστηκα. Η έλλειψη ενδιαφέροντος για οτιδήποτε άλλο πέρα από τη δουλειά ή τον εαυτό του είναι ο λόγος που δεν είμαστε πια μαζί. Παρ' όλα αυτά η αδιαφορία του με εκνευρίζει. Δεν μου οφείλει τίποτε, αλλά θα μπορούσε τουλάχιστον να προσποιηθεί ότι νοιάζεται.

Δεν του απάντησα χτες το βράδυ. Άφησα κάτω το τηλέφωνό μου και κάρφωσα το βλέμμα μου στη ρωγμή στη βάση του τοίχου μου – που μέσα της εξαφανίστηκε το μυρμήγκι. Αναρωτήθηκα αν θα έβρισκε και άλλα μυρμήγκια μέσα στον τοίχο ή αν θα ήταν μόνο του. Ίσως να ήταν σαν και εμένα και να ένιωθε απέχθεια για τα άλλα μυρμήγκια.

Δεν ξέρω πού οφείλεται αυτή η βαθιά, διαβρωτική απέχθειά μου για τους άλλους ανθρώπους, αλλά αν έπρεπε να στοιχηματίσω, θα έλεγα ότι είναι αποτέλεσμα του φόβου που ένιωθε για εμένα η ίδια μου η μητέρα.

Η λέξη *φόβος* μπορεί να είναι πολύ βαριά. Αλλά σίγουρα δεν με εμπιστευόταν ως παιδί. Με εξαίρεση το σχολείο, με κρατούσε απομονωμένη επειδή φοβόταν τι θα μπορούσα να κάνω κατά τη διάρκεια των συχνών επεισοδίων υπνοβασίας. Αυτή η παράνοια με ακολούθησε μέχρι την ενηλικίωσή μου και ως τότε οι συνήθειές μου είχαν παγιωθεί. Ήμουν μοναχική. Είχα πολύ λίγους φίλους και σχεδόν καθόλου κοινωνική

ζωή. Αυτός είναι ο λόγος που μέχρι σήμερα το πρωί δεν είχα βγει από το σπίτι εδώ και πολύ καιρό, εβδομάδες πριν από τον θάνατο της μητέρας μου.

Σκέφτηκα ότι στην πρώτη μου έξοδο θα έπρεπε να πάω σε ένα μέρος που μου έχει λείψει, όπως το Σέντραλ Παρκ ή κάποιο βιβλιοπωλείο.

Δεν φανταζόμουν ότι θα βρισκόμουν εδώ, περιμένοντας στην ουρά στην είσοδο ενός εκδοτικού οίκου, να προσεύχομαι ότι η όποια πρόταση μου κάνουν θα αρκεί για να καλύψει τα ενοίκια που χρωστάω ώστε να μη μου κάνουν έξωση. Αλλά βρίσκομαι εδώ, ένα ραντεβού μακριά από το να μείνω άστεγη ή να βρω μία δουλειά που θα μου επιτρέψει να ψάξω για καινούριο διαμέρισμα.

Χαμηλώνω το βλέμμα μου και ισιώνω το λευκό πουκάμισο που μου δάνεισε ο Τζέρεμι στην τουαλέτα, στην άλλη πλευρά του δρόμου. Ελπίζω να μη φαίνομαι εντελώς γελοία. Ίσως να μπορέσω να το κάνω να φανεί σαν επιλογή, σαν να είναι τα υπερμεγέθη αντρικά πουκάμισα μια φοβερή, νέα στιλιστική άποψη.

«Ωραίο πουκάμισο», λέει κάποιος πίσω μου.

Στο άκουσμα της φωνής του Τζέρεμι γυρίζω σοκαρισμένη.

Με ακολουθεί;

Έχει έρθει η σειρά μου, έτσι δίνω στον υπεύθυνο ασφαλείας το δίπλωμα οδήγησης και μετά κοιτάζω τον Τζέρεμι και βλέπω το καινούριο πουκάμισο που φοράει. «Φυλάς έξτρα πουκάμισα στην τσέπη σου;» Δεν έχει περάσει πολλή ώρα από τότε που μου έδωσε εκείνο που φορούσε.

«Το ξενοδοχείο μου είναι λίγα τετράγωνα πιο κάτω. Πήγα μέχρι εκεί και άλλαξα».

Το ξενοδοχείο του. Αυτό είναι θετικό. Αν μένει σε

ξενοδοχείο, μάλλον δεν δουλεύει εδώ. Κι αν δεν δουλεύει εδώ, ίσως δεν εργάζεται στις εκδόσεις. Δεν ξέρω γιατί δεν θέλω να δουλεύει στις εκδόσεις. Απλώς δεν έχω ιδέα ποιον πρόκειται να συναντήσω και ελπίζω να μην έχει καμία σχέση με εκείνον μετά το πρωινό που περάσαμε. «Αυτό σημαίνει ότι δεν δουλεύεις σε αυτό το κτίριο;»

Βγάζει την ταυτότητά του και τη δίνει στον υπεύθυνο ασφαλείας. «Όχι, δεν δουλεύω εδώ. Έχω ένα ραντεβού στον δέκατο τέταρτο όροφο».

Σιγά μη δεν είχε.

«Το ίδιο κι εγώ», λέω.

Ένα φευγαλέο χαμόγελο ζωγραφίζεται στα χείλη του, αλλά εξαφανίζεται το ίδιο γρήγορα, σαν να θυμήθηκε τι συνέβη στην απέναντι πλευρά του δρόμου και ότι είναι πολύ νωρίς για να χαμογελάσει. «Ποιες είναι οι πιθανότητες να πηγαίνουμε στο ίδιο ραντεβού;»

Παίρνει πίσω την ταυτότητα από τον υπεύθυνο ασφαλείας που μας δείχνει προς το ασανσέρ.

«Δεν ξέρω», λέω. «Δεν μου έχουν πει ακόμα για ποιον ακριβώς λόγο βρίσκομαι εδώ». Μπαίνουμε στο ασανσέρ και πατάει το κουμπί του δέκατου τέταρτου ορόφου. Με κοιτάζει καθώς βγάζει τη γραβάτα από την τσέπη του και αρχίζει να τη φοράει.

Δεν μπορώ να πάρω το βλέμμα μου από τη βέρα του.

«Είσαι συγγραφέας;» ρωτάει.

Γνέφω. «Εσύ;»

«Όχι, αλλά είναι η γυναίκα μου». Δένει τη γραβάτα του.
«Έχεις γράψει κάτι που μπορεί να γνωρίζω;»

«Αμφιβάλλω. Κανείς δεν διαβάζει τα βιβλία μου».

Σουφρώνει τα χείλη του. «Δεν υπάρχουν πολλές

συγγραφείς με το όνομα Λόουεν. Είμαι σίγουρος ότι μπορώ να βρω τι έχεις γράψει».

Γιατί; Θέλει πραγματικά να τα διαβάσει; Κοιτάζει το κινητό του και αρχίζει να πληκτρολογεί.

«Δεν είπα ποτέ ότι γράφω με το πραγματικό μου όνομα».

Δεν σηκώνει το κεφάλι του μέχρι που ανοίγουν οι πόρτες του ασανσέρ. Πλησιάζει στην πόρτα και γυρίζει για να με αντικρίσει. Σηκώνει το κινητό του και χαμογελάει. «Δεν γράφεις με ψευδώνυμο. Γράφεις με το όνομα Λόουεν Άσλι, που παραδόξως είναι το όνομα της συγγραφέως που θα συναντήσω στις εννέα και μισή».

Βλέπω επιτέλους το χαμόγελό του και παρόλο που είναι υπέροχο δεν το θέλω πια.

Μόλις με έψαξε στο Google. Και παρόλο που το ραντεβού μου είναι στις εννέα και όχι στις εννέα και μισή, δείχνει να ξέρει περισσότερα από εμένα γι' αυτή τη συνάντηση. Αν πηγαίνουμε πράγματι στο ίδιο ραντεβού, η τυχαία μας συνάντηση στον δρόμο φαίνεται κάπως ύποπτη. Βέβαια υποθέτω ότι οι πιθανότητες να βρεθούμε στο ίδιο μέρος την ίδια ώρα δεν είναι ασύλληπτες, δεδομένου ότι πηγαίναμε προς το ίδιο μέρος, στο ίδιο ραντεβού και συνεπώς γίναμε μάρτυρες στο ίδιο ατύχημα.

Ο Τζέρεμι κάνει στην άκρη και βγαίνω από το ασανσέρ. Ανοίγω το στόμα μου για να μιλήσω, αλλά κάνει μερικά βήματα προς τα πίσω. «Θα σε δω σε λίγο».

Δεν τον γνωρίζω καθόλου ούτε και τι σχέση έχει με το ραντεβού μου, αλλά, παρόλο που δεν ξέρω τις λεπτομέρειες για όσα συμβαίνουν σήμερα το πρωί, είναι αδύνατον να μην τον συμπαθήσω. Μου έδωσε κυριολεκτικά τα ρούχα που φορούσε, άρα δεν μπορεί να είναι μοχθηρός.

Πριν στρίψει στη γωνία του χαμογελάω. «Εντάξει. Τα λέμε σε λίγο».

Ανταποδίδει το χαμόγελο.

Τον παρακολουθώ μέχρι που στρίβει αριστερά και εξαφανίζεται. Μόλις βρίσκομαι εκτός του οπτικού του πεδίου χαλαρώνω λίγο. Αυτό το πρωί ήταν... πολύ. Από τη μία το δυστύχημα και από την άλλη η παραμονή μου με αυτόν τον πολύπλοκο άντρα σε περιορισμένους χώρους με έχουν κάνει να νιώθω παράξενα. Ακουμπάω την παλάμη μου στον τοίχο και στηρίζομαι πάνω του. Τι στον διάολο...

«Είσαι στην ώρα σου», λέει ο Κόρι. Η φωνή του με ξαφνιάζει. Γυρίζω απότομα και τον βλέπω να πλησιάζει από τον απέναντι διάδρομο. Σκύβει και με φιλάει στο μάγουλο. Παγώνω. «Δεν είσαι ποτέ στην ώρα σου».

«Θα ερχόμουν νωρίτερα, αλλά...» Σταματάω. Δεν εξηγώ τι με εμπόδισε να έρθω νωρίτερα. Είναι εντελώς αδιάφορος καθώς προχωράει προς τα εκεί που πήγε ο Τζέρεμι.

«Στην πραγματικότητα το ραντεβού είναι στις εννέα και μισή, αλλά φαντάστηκα ότι θα αργήσεις, γι' αυτό σου είπα εννέα».

Σταματάω και κοιτάζω το πίσω μέρος του κεφαλιού του. Τι στον διάολο, Κόρι; Αν μου είχε πει εννέα και μισή αντί για εννέα, δεν θα είχα δει το δυστύχημα στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Δεν θα με είχε λούσει το αίμα ενός αγνώστου.

«Έρχεσαι;» ρωτάει ο Κόρι ενώ σταματάει και γυρίζει να με κοιτάξει.

Καταπνίγω τον εκνευρισμό μου. Έχω συνηθίσει να το κάνω αυτό με τον Κόρι.

Φτάνουμε σε μια άδεια αίθουσα συνεδριάσεων. Ο Κόρι κλείνει την πόρτα πίσω μας και κάθομαι στο τραπέζι

συνεδριάσεων. Κάθεται δίπλα μου στην κεφαλή του τραπέζιού και βολεύεται ώστε να μπορεί να με κοιτάζει. Προσπαθώ να παραμείνω ανέκφραστη καθώς τον περιεργάζομαι για πρώτη φορά μετά από τέσσερις μήνες, αλλά δεν έχει αλλάξει. Εξακολουθεί να είναι πολύ καθαρός, πολύ καλοβαλμένος, φοράει γραβάτα, γυαλιά, χαμόγελο. Όπως πάντα, καμία σχέση με τη δική μου εμφάνιση.

«Είσαι χάλια». Το λέω επειδή δεν φαίνεται χάλια. Ποτέ και το ξέρει.

«Εσύ φρέσκια και εκθαμβωτική». Το λέει επειδή δεν φαίνομαι ποτέ φρέσκια και εκθαμβωτική. Δείχνω πάντα κουρασμένη και ίσως μόνιμα βαριεστημένη. Έχω ακούσει για το Μόνιμα Θυμωμένο Ύψος, αλλά εγώ πλησιάζω περισσότερο στο Μόνιμα Βαριεστημένο Ύψος.

«Πώς είναι η μητέρα σου;»

«Πέθανε την περασμένη εβδομάδα».

Δεν το περίμενε αυτό. Κάθεται πίσω στην καρέκλα του και γέρνει το κεφάλι του στο πλάι. «Γιατί δεν μου το είπες;»

Γιατί δεν ενδιαφέρθηκες να ρωτήσεις μέχρι τώρα; Ανασηκώνω τους ώμους μου. «Δεν το έχω χωνέψει ακόμα».

Τους τελευταίους εννέα μήνες η μητέρα μου ζούσε μαζί μου – από τότε που διαγνώστηκε με καρκίνο του εντέρου στο τέταρτο στάδιο. Πέθανε την περασμένη Τετάρτη, μετά από τρεις μήνες παρηγορητικής αγωγής στο σπίτι. Ήταν δύσκολο να φεύγω από το διαμέρισμα γιατί βασιζόταν πάνω μου για όλα – για να πει, να φάει, να γυρίσει πλευρό στο κρεβάτι. Όταν η κατάστασή της επιδεινώθηκε, δεν μπορούσα να την αφήνω καθόλου μόνη της, γι' αυτό είχα να βγω εβδομάδες από το σπίτι μου. Ευτυχώς, με μια σύνδεση στο διαδίκτυο και μια πιστωτική κάρτα μπορείς να ζήσεις χωρίς να βγεις

από το σπίτι στο Μανχάταν. Ό,τι μπορεί να χρειαστεί ένας άνθρωπος έρχεται στην πόρτα του.

Είναι παράξενο που μία από τις πιο πολυπληθείς πόλεις στον κόσμο μπορεί να είναι παράδεισος για τους αγοραφοβικούς.

«Είσαι καλά;» ρωτάει ο Κόρι.

Κρύβω την ταραχή μου πίσω από ένα χαμόγελο παρόλο που η ανησυχία του είναι απλώς μια τυπικότητα. «Είμαι μια χαρά. Βοηθάει το ότι ήταν αναμενόμενο». Λέω μόνο ό,τι νομίζω πως θέλει να ακούσει. Δεν είμαι σίγουρη πώς θα αντιδρούσε ακούγοντας την αλήθεια – ότι ο θάνατός της μου προκαλεί ανακούφιση. Σε όλη μου τη ζωή το μόνο που με έκανε να νιώθω η μητέρα μου ήταν τύψεις. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Μια μόνιμη ενοχή.

Ο Κόρι πηγαίνει στον πάγκο που έχει πάνω αρτοσκευάσματα, μπουκάλια με νερό και μια κανάτα με καφέ. «Πεινάς; Διψάς;»

«Μόνο λίγο νερό».

Αρπάζει δύο μπουκάλια με νερό, μου δίνει το ένα και μετά επιστρέφει στη θέση του. «Χρειάζεσαι βοήθεια με τη διαθήκη; Είμαι σίγουρος ότι ο Έντουαρντ μπορεί να βοηθήσει».

Ο Έντουαρντ είναι ο δικηγόρος του λογοτεχνικού πρακτορείου του Κόρι. Είναι ένα μικρό πρακτορείο, έτσι πολλοί από τους συγγραφείς χρησιμοποιούν τις γνώσεις του Έντουαρντ για άλλα θέματα. Δυστυχώς εγώ δεν θα τις χρειαστώ. Όταν υπέγραψα το ενοικιαστήριο για το διαμέρισμα με τις δύο κρεβατοκάμαρες πέρσι, ο Κόρι προσπάθησε να μου πει ότι δεν θα μπορούσα να το πληρώνω. Όμως η μητέρα μου επέμενε να πεθάνει με αξιοπρέπεια – στο δικό της δωμάτιο. Όχι σε ένα γηροκομείο. Όχι στο νοσοκομείο. Όχι σε ένα νοσοκομειακό

κρεβάτι στη μέση της γκαρσονιέρας μου. Ήθελε τη δική της κρεβατοκάμαρα και τα δικά της πράγματα.

Υποσχέθηκε πως ό,τι υπήρχε στον τραπεζικό της λογαριασμό μετά τον θάνατό της θα με βοηθούσε να αναπληρώσω για το διάστημα που θα απείχα από τη συγγραφική μου σταδιοδρομία. Τον περασμένο χρόνο έζησα με τα λίγα χρήματα που είχαν απομείνει από το τελευταίο μου συμβόλαιο. Όμως κι αυτά τέλειωσαν, το ίδιο και τα χρήματα της μητέρας μου. Ήταν μία από τις τελευταίες της εξομολογήσεις πριν υποκύψει στον καρκίνο. Θα την είχα φροντίσει άσχετα με την οικονομική της κατάσταση. Ήταν η μητέρα μου. Αλλά το ότι θεώρησε ότι χρειαζόταν να μου πει ψέματα προκειμένου να το κάνω δείχνει πόσο αποξενωμένες ήμαστε.

Πίνω μια γουλιά νερό και κουνάω το κεφάλι μου. «Δεν χρειάζομαι δικηγόρο. Το μόνο που μου άφησε είναι χρέη, αλλά σε ευχαριστώ για την προσφορά».

Ο Κόρι σουφρώνει τα χείλη του. Γνωρίζει την οικονομική μου κατάσταση αφού ως ατζέντης μου μου στέλνει τις επιταγές με τα ποσοστά επί των πωλήσεων. Γι' αυτό με κοιτάζει με οίκτο αυτή τη στιγμή. «Θα λάβεις σύντομα μία επιταγή με τα ποσοστά από τις πωλήσεις στο εξωτερικό», λέει λες και δεν ξέρω πόσα ακριβώς χρήματα θα λάβω τους επόμενους έξι μήνες. *Λες και δεν τα έχω ξοδέψει ήδη.*

«Το ξέρω. Θα είμαι μια χαρά». Δεν θέλω να συζητήσω τα οικονομικά μου με τον Κόρι. Ούτε με κανέναν άλλο.

Ο Κόρι δεν έχει πειστεί, αλλά ανασηκώνει τους ώμους του. Κοιτάζει κάτω και ισιώνει τη γραβάτα του. «Ελπίζω αυτή η πρόταση να είναι καλή και για τους δυο μας».

Ανακουφίζομαι με την αλλαγή του θέματος. «Γιατί

συναντιόμαστε από κοντά με έναν εκδότη; Ξέρεις ότι προτιμώ το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο».

«Ζήτησαν χτες να γίνει αυτή η συνάντηση. Είπαν ότι έχουν να σου προτείνουν μια δουλειά, αλλά δεν ήθελαν να μου πουν λεπτομέρειες από το τηλέφωνο».

«Νόμιζα ότι προσπαθούσες να μου κλείσεις άλλη μια συμφωνία με τον τελευταίο μου εκδότη».

«Τα βιβλία σου πηγαίνουν καλά, αλλά όχι τόσο καλά ώστε να σου εξασφαλίσουν άλλο ένα συμβόλαιο χωρίς να επενδύσεις λίγο χρόνο. Πρέπει να συμφωνήσεις να ασχολείσαι με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, να κάνεις μια περιοδεία, να δημιουργήσεις ένα φαν κλαμπ. Οι πωλήσεις σου μόνο δεν αρκούν έτσι όπως είναι τώρα η αγορά».

Το φοβόμουν αυτό. Η ανανέωση του συμβολαίου με τον τωρινό μου εκδότη ήταν η τελευταία μου ελπίδα. Οι επιταγές με τα ποσοστά μου από τις πωλήσεις των προηγούμενων βιβλίων μου μειώθηκαν μαζί με τις πωλήσεις. Την περασμένη χρονιά, λόγω της δέσμευσής μου προς τη μητέρα μου, έγραφα πολύ λίγο, έτσι δεν έχω τίποτα να πουλήσω σε κάποιον εκδοτικό οίκο.

«Δεν έχω ιδέα τι θα προτείνουν ούτε αν είναι κάτι που θα σε ενδιαφέρει», λέει ο Κόρι. «Πριν μας πουν περισσότερες λεπτομέρειες, θέλουν να υπογράψουμε ένα συμφωνητικό περί μη δημοσιοποίησης. Η μυστικότητα μου έχει εξάψει την περιέργεια. Προσπαθώ να μην ενθουσιαστώ, αλλά οι πιθανότητες είναι πολλές κι έχω καλό προαίσθημα. Το χρειαζόμαστε αυτό».

Λέει *χρειαζόμαστε* επειδή όποια και αν είναι η πρόταση, θα πάρει το δεκαπέντε τοις εκατό της αμοιβής μου. Είναι αυτό που συνηθίζεται. Αυτό που δεν συνηθίζεται είναι οι έξι

μήνες που είχαμε δεσμό και τα δύο χρόνια που συνεχίσαμε να κάνουμε σεξ μετά τον χωρισμό μας.

Η σεξουαλική μας σχέση κράτησε τόσο πολύ επειδή δεν ενδιαφερόταν σοβαρά για κάποια άλλη ούτε εγώ για κάποιον άλλο. Ήταν βολικό μέχρι που σταμάτησε να είναι. Αλλά ο λόγος που ο δεσμός μας διήρκεσε τόσο λίγο ήταν ότι ήταν ερωτευμένος με μια άλλη γυναίκα.

Δεν έχει σημασία που η άλλη γυναίκα στη σχέση μας ήμουν εγώ.

Θα πρέπει να είναι παραπλανητικό να ερωτεύεσαι τα λόγια ενός συγγραφέα πριν τον γνωρίσεις. Κάποιοι δυσκολεύονται να διαχωρίσουν τον ήρωα ενός βιβλίου από τον δημιουργό του. Παραδόξως, παρά το επάγγελμά του, ο Κόρι είναι ένας από αυτούς τους ανθρώπους. Συνάντησε και ερωτεύτηκε την ηρωίδα του πρώτου μου μυθιστορήματος, του *Αβέβαιου τέλους*, πριν καν μου μιλήσει. Υπέθεσε ότι η προσωπικότητα της ηρωίδας ήταν αντανάκλαση της δικής μου ενώ στην πραγματικότητα δεν θα μπορούσαμε να είμαστε πιο διαφορετικές.

Ο Κόρι ήταν ο μοναδικός λογοτεχνικός πράκτορας που μου απάντησε, αλλά ακόμα και αυτή η απάντηση έκανε μήνες να έρθει. Το μήνυμά του ήταν μόνο λίγες φράσεις, που όμως ήταν αρκετές για να αναστηθούν οι ελπίδες μου.

Διάβασα το χειρόγραφό σου, το Αβέβαιο τέλος, μέσα σε ώρες.

Αν ψάχνεις ακόμη ατζέντη, τηλεφώνησέ μου.

Το μήνυμα του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου ήρθε ένα πρωί Πέμπτης. Δυο ώρες αργότερα συζητήσαμε διεξοδικά για το χειρόγραφό μου από το τηλέφωνο. Μέχρι την Παρασκευή το

μεσημέρι είχαμε συναντηθεί για καφέ και είχαμε υπογράψει συμβόλαιο.

Μέχρι το Σάββατο το βράδυ είχαμε πηδηχτεί τρεις φορές.

Είμαι σίγουρη ότι η σχέση μας παραβίασε κάποιο κώδικα ηθικής, αλλά δεν νομίζω ότι αυτό συνέβαλε στη μικρή της διάρκεια. Μόλις ο Κόρι ανακάλυψε ότι ο χαρακτήρας της ηρωίδας μου δεν ήταν βασισμένος πάνω μου, συνειδητοποίησε ότι δεν ταιριάζαμε. Δεν είμαι ηρωική. Δεν είμαι απλή. Είμαι δύσκολη. Ένας δύσκολος συναισθηματικός γρίφος που δεν είχε διάθεση να λύσει.

Δεν ήταν πρόβλημα. Δεν είχα διάθεση να με λύσουν.

Όσο δύσκολη ήταν η ερωτική μας σχέση, τόσο εύκολη αποδείχτηκε η επαγγελματική. Γι' αυτό επέλεξα να μην αλλάξω πρακτορείο μετά τον χωρισμό μας· στο θέμα της καριέρας μου είναι αφοσιωμένος και αντικειμενικός.

«Φαίνεσαι κάπως εξαντλημένη», λέει ο Κόρι διακόπτοντας τις σκέψεις μου. «Έχεις άγχος;»

Γνέφω ελπίζοντας ότι θα ερμηνεύσει τη συμπεριφορά μου ως άγχος, γιατί δεν θέλω να του εξηγήσω για ποιον λόγο είμαι εξαντλημένη. Έχουν περάσει μόνο δύο ώρες από τότε που βγήκα από το σπίτι μου σήμερα το πρωί, αλλά νιώθω ότι μέσα σε αυτό το διάστημα συνέβησαν περισσότερα από ό,τι μέσα στη χρονιά. Κοιτάζω τις παλάμες μου... τα μπράτσα μου... ψάχνω για ίχνη αίματος. Δεν είναι πια εκεί, αλλά το νιώθω ακόμα. Το *μυρίζω*.

Τα χέρια μου δεν έχουν σταματήσει να τρέμουν, γι' αυτό εξακολουθώ να τα κρύβω κάτω από το τραπέζι. Τώρα που βρίσκομαι εδώ συνειδητοποιώ ότι δεν θα έπρεπε να έχω έρθει. Ωστόσο δεν μπορώ να αγνοήσω ένα πιθανό συμβόλαιο. Δεν έχω κατακλυστεί από προτάσεις και αν δεν εξασφαλίσω

κάτι σύντομα, θα πρέπει να βρω μια δουλειά. Αν πιάσω δουλειά, δεν θα έχω χρόνο για γράψιμο. Αλλά τουλάχιστον θα μπορώ να πληρώνω τους λογαριασμούς μου.

Ο Κόρι βγάζει ένα μαντίλι από την τσέπη του και σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Ιδρώνει μόνο όταν έχει άγχος. Το άγχος του επιδεινώνει το δικό μου. «Χρειαζόμαστε ένα μυστικό σινιάλο για την περίπτωση που δεν σε ενδιαφέρει αυτή η πρόταση;» ρωτάει.

«Ας ακούσουμε πρώτα τι έχουν να πουν και μετά μπορούμε να ζητήσουμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως».

Ο Κόρι κλείνει το στίλο του και ισώνει το σώμα του στην καρέκλα, σαν να οπλίζει ένα όπλο και να ετοιμάζεται για μάχη. «Άσε να μιλήσω εγώ».

Αυτό σκόπευα να κάνω. Είναι χαρισματικός και γοητευτικός. Είναι πολύ δύσκολο να βρω κάποιον που θα πει το ίδιο για εμένα. Είναι καλύτερα να βολεντώ και να ακούσω.

«Τι είναι αυτό που φοράς;» Ο Κόρι κοιτάζει σαστισμένος το πουκάμισό μου. Παρόλο που έχει περάσει ένα τέταρτο, δεν το είχε προσέξει.

Κοιτάζω το τεράστιο πουκάμισο. Για λίγο είχα ξεχάσει πόσο γελοία φαίνομαι. «Έριξα καφέ σε αυτό που φορούσα και έπρεπε να αλλάξω».

«Ποιανού είναι αυτό;»

Ανασηκώνω τους ώμους μου. «Πιθανότατα δικό σου. Ήταν στην ντουλάπα μου».

«Βγήκες από το σπίτι σου έτσι; Δεν μπορούσες να φορέσεις κάτι άλλο;»

«Δεν φαίνεται υψηλή ραπτική;» Το λέω ειρωνικά, αλλά δεν το αντιλαμβάνεται.

Κάνει μια γκριμάτσα. «Όχι. Θα έπρεπε;»

Είναι καθοίκι. Αλλά καλός στο κρεβάτι όπως όλα τα καθοίκια.

Ανακουφίζομαι όταν ανοίγει η πόρτα της αίθουσας συνεδριάσεων και μπαίνει μια γυναίκα. Την ακολουθεί, σχεδόν κωμικά, ένας μεγαλύτερος άντρας. Περπατάει τόσο κοντά της, που όταν εκείνη σταματάει πέφτει πάνω της.

«Έλεος, Μπάρον», την ακούω να μουρμουρίζει.

Σχεδόν χαμογελάω στη σκέψη ότι το *Έλεος, Μπάρον* είναι το πραγματικό του όνομα.

Τελευταίος μπαίνει ο Τζέρεμι. Με χαιρετάει με ένα ανεπαίσθητο νεύμα που περνάει απαρατήρητο.

Η γυναίκα είναι πιο καλοντυμένη από ό,τι εγώ στην καλύτερη μέρα μου. Έχει κοντά μαύρα μαλλιά και φοράει ένα κόκκινο κραγιόν τόσο έντονο, που είναι κάπως υπερβολικό για τόσο ωρίς το πρωί. Πρέπει να είναι η επικεφαλής· σφίγγει το χέρι του Κόρι και μετά το δικό μου ενώ ο Μπάρον κοιτάζει. «Αμάντα Τόμας», λέει. «Είμαι σύμβουλος στις εκδόσεις Πάντεμ. Από δω ο Μπάρον Στέφενς, ο δικηγόρος μας, και ο Τζέρεμι Κρόφορντ, ο πελάτης μας».

Ο Τζέρεμι κι εγώ χαιρετιόμαστε διά χειραψίας και προσποιείται με επιτυχία ότι δεν περάσαμε μαζί ένα εξαιρετικά παράξενο πρωινό. Κάθεται ήρεμα σε μια καρέκλα απέναντί μου. Προσπαθώ να μην τον κοιτάζω, αλλά μόνο εκεί θέλει να πάει το βλέμμα μου. Δεν έχω ιδέα γιατί είμαι πιο περίεργη για εκείνον παρά γι' αυτή τη συνάντηση.

Η Αμάντα βγάζει μερικούς φακέλους από τον χαρτοφύλακά της και τους σπρώχνει προς εμένα και τον Κόρι.

«Σας ευχαριστούμε που ήρθατε», λέει. «Δεν θέλουμε να σπαταλήσουμε τον χρόνο σας, γι' αυτό θα μπω κατευθείαν στο θέμα. Μία από τις συγγραφείς μας αδυνατεί να

ολοκληρώσει τη δουλειά που έχει αναλάβει για ιατρικούς λόγους και ψάχνουμε μία συγγραφέα με εμπειρία στο ίδιο λογοτεχνικό είδος για να γράψει τα τρία τελευταία βιβλία της σειράς».

Κοιτάζω τον Τζέρεμι, αλλά η στωική του έκφραση δεν αποκαλύπτει ποιος είναι ο ρόλος του σε αυτή τη συνάντηση.

«Ποια είναι η συγγραφέας;» ρωτάει ο Κόρι.

«Θα μοιραστούμε ευχαρίστως μαζί σας τις λεπτομέρειες και τους όρους αφού υπογράψετε το συμφωνητικό μη δημοσιοποίησης. Δεν θα θέλαμε να γίνει γνωστή στα μέσα μαζικής ενημέρωσης η παρούσα κατάσταση της συγγραφέας μας».

«Βεβαίως», λέει ο Κόρι.

Συναινώ, αλλά δεν λέω τίποτα καθώς διαβάζουμε και υπογράφουμε τα έγγραφα. Ο Κόρι τα σπρώχνει προς την Αμάντα.

«Το όνομά της είναι Βέριτι Κρόφορντ», λέει. «Είμαι σίγουρη ότι γνωρίζετε το έργο της».

Ο Κόρι παγώνει μόλις αναφέρεται το όνομα της Βέριτι. Και βέβαια γνωρίζουμε τα βιβλία της. Όλοι τα γνωρίζουν. Ρίχνω ένα βλέμμα στον Τζέρεμι. *Είναι η γυναίκα του η Βέριτι;* Έχουν το ίδιο επώνυμο. Κάτω μου είπε ότι η γυναίκα του είναι συγγραφέας. Αλλά γιατί να συμμετέχει σε μια συνάντηση για εκείνη; Μια συνάντηση στην οποία δεν παρευρίσκεται;

«Γνωρίζουμε το όνομα», λέει ο Κόρι κρατώντας κλειστά τα χαρτιά του.

«Η Βέριτι είναι η συγγραφέας μιας πολύ επιτυχημένης σειράς που δεν θα θέλαμε να μείνει ατελής», συνεχίζει η Αμάντα. «Σκοπός μας είναι να βρούμε μία συγγραφέα που θα αναλάβει την ολοκλήρωση της σειράς, τις περιοδείες, τα δελτία Τύπου και οτιδήποτε άλλο θα έκανε κανονικά η Βέριτι. Θα την παρουσιάσουμε ως συν-συγγραφέα με ένα δελτίο

Τύπου και θα προσπαθήσουμε να προστατεύσουμε κατά το δυνατόν την ιδιωτικότητα της Βέριτι».

Περιοδείες; Δελτία Τύπου;

Ο Κόρι με κοιτάζει. Ξέρει ότι έχω πρόβλημα με αυτά. Πολλοί συγγραφείς διαπρέπουν στην αλληλεπίδραση με τους αναγνώστες, αλλά εγώ είμαι τόσο αδέξια, που φοβάμαι ότι αν με γνωρίσουν οι αναγνώστες μου, θα πάψουν να ασχολούνται με τα βιβλία μου μια και καλή. Έκανα μόνο μια παρουσίαση και δεν είχα κοιμηθεί όλη την προηγούμενη εβδομάδα. Όσο υπέγραφα βιβλία ήμουν τόσο φοβισμένη, που δυσκολευόμουν να μιλήσω. Την επόμενη μέρα έλαβα ένα μείλ από μία αναγνώστρια που έλεγε ότι της συμπεριφέρθηκα σαν ψωνισμένη μέγαιρα και δεν θα ξαναδιαβάσει ποτέ βιβλίο μου.

Γι' αυτό μένω σπίτι και γράφω. Νομίζω ότι η εντύπωση που έχουν οι αναγνώστες για εμένα είναι καλύτερη από την πραγματικότητα.

Ο Κόρι ανοίγει το ντοσιέ που του δίνει η Αμάντα χωρίς να μιλήσει. «Ποια είναι η αμοιβή της κυρίας Κρόφορντ για τρία μυθιστορήματα;»

Απαντάει ο Έλεος Μπάρον. «Οι όροι του συμβολαίου της Βέριτι με τον εκδότη της θα τηρηθούν, αλλά είναι ευνόητο ότι δεν θα δημοσιοποιηθούν. Όλα τα ποσοστά επί των πωλήσεων θα πάνε στη Βέριτι. Όμως ο πελάτης μου, ο Τζέρεμι Κρόφορντ, είναι πρόθυμος να προσφέρει το ποσό των εβδομήντα πέντε χιλιάδων για κάθε βιβλίο».

Ακούγοντας το ποσό, νιώθω το στομάχι μου να σφίγγεται. Όμως η έξαψη σβήνει όσο γρήγορα εμφανίστηκε όταν συνειδητοποιώ το μέγεθος του εγχειρήματος. Το να γίνω από άγνωστη συγγραφέας συνεργάτιδα μιας συγγραφέως που

έχει κάνει πάταγο είναι ένα τεράστιο άλμα για εμένα. Και μόνο στη σκέψη νιώθω το άγχος να με κυριεύει.

Ο Κόρι γέρνει μπροστά σταυρώνοντας τα χέρια του πάνω στο τραπέζι μπροστά του. «Υποθέτω ότι η αμοιβή είναι διαπραγματεύσιμη».

Προσπαθώ να του τραβήξω την προσοχή. Θέλω να του πω ότι δεν χρειάζονται διαπραγματεύσεις. Δεν πρόκειται να αναλάβω να ολοκληρώσω μια σειρά βιβλίων που δεν θα μπορώ να γράψω από το άγχος.

Ο Έλεος Μπάρον ισιώνει το σώμα του. «Με όλο τον σεβασμό, η Βέριτι Κρόφορντ εργάστηκε πάνω από δέκα χρόνια για να χτίσει αυτό το όνομα. Η προσφορά είναι για τρία βιβλία. Εβδομήντα πέντε χιλιάδες το βιβλίο, δηλαδή διακόσιες είκοσι πέντε χιλιάδες δολάρια».

Ο Κόρι αφήνει το στυλό του να πέσει στο τραπέζι και γέρνει πίσω στην καρέκλα του καθόλου εντυπωσιασμένος. «Ποιος είναι ο χρόνος παράδοσης;»

«Έχουμε καθυστερήσει. Θα θέλαμε το πρώτο βιβλίο να παραδοθεί σε έξι μήνες από την υπογραφή του συμβολαίου».

Καθώς μιλάει δεν μπορώ να πάρω το βλέμμα μου από το κραγιόν που έχει πασαλείψει τα δόντια της.

«Ο χρόνος παράδοσης για τα άλλα δύο βιβλία είναι διαπραγματεύσιμος. Ιδανικά θα θέλαμε να ολοκληρωθούν μέσα στους επόμενους είκοσι τέσσερις μήνες».

Νιώθω τον Κόρι να κάνει μαθηματικές πράξεις μέσα στο μυαλό του. Αναρωτιέμαι αν υπολογίζει το δικό του ποσοστό ή το δικό μου. Ο Κόρι θα πάρει το δεκαπέντε τοις εκατό. Σχεδόν τριάντα τέσσερις χιλιάδες δολάρια επειδή με εκπροσώπησε σε αυτή τη συνάντηση ως ατζέντης μου. Τα μισά θα πάνε σε φόρους. Κάτι λιγότερο από εκατό χιλιάδες θα

καταλήξουν στον τραπεζικό μου λογαριασμό. Πενήντα χιλιάδες τον χρόνο.

Τα διπλά από όσα πήρα για τα μυθιστορήματά μου, αλλά όχι αρκετά για να με πείσουν να συνδέσω το όνομά μου με μια τόσο επιτυχημένη σειρά. Η συζήτηση συνεχίζεται άσκοπα, αφού ξέρω ήδη ότι θα αρνηθώ.

Όταν η Αμάντα εμφανίζει το επίσημο συμβόλαιο, ξεροβήχω και ετοιμάζομαι να μιλήσω.

«Σας ευχαριστώ για την πρόταση», λέω. Κοιτάζω τον Τζέρεμι στα μάτια για να καταλάβει ότι είμαι ειλικρινής. «Το εκτιμώ πολύ. Αλλά αν ο στόχος είναι να βρείτε κάποια που θα γίνει το νέο πρόσωπο της σειράς, είμαι σίγουρη ότι υπάρχουν καταλληλότερες συγγραφείς».

Ο Τζέρεμι δεν λέει τίποτα, αλλά με κοιτάζει με μεγαλύτερη περιέργεια από ό,τι πριν μιλήσω. Σηκώνομαι έτοιμη να φύγω. Είμαι απογοητευμένη από την έκβαση, αλλά ακόμα πιο απογοητευμένη επειδή η πρώτη μου μέρα στον έξω κόσμο ήταν η απόλυτη καταστροφή.

«Θα ήθελα να μιλήσω ιδιαιτέρως με την πελάτισσά μου», λέει ο Κόρι και σηκώνεται γρήγορα.

Η Αμάντα γνέφει και κλείνει τον χαρτοφύλακά της καθώς σηκώνονται και οι δύο. «Θα περάσουμε έξω», λέει. «Ο φάκελος περιέχει όλες τις λεπτομέρειες. Αν νιώθετε ότι δεν είναι η κατάλληλη δουλειά για εσάς, έχουμε άλλες δύο συγγραφείς υπόψη μας, γι' αυτό ενημερώστε μας το αργότερο μέχρι αύριο το απόγευμα».

Ο μόνος που παραμένει καθισμένος είναι ο Τζέρεμι. Όλη αυτή την ώρα δεν έχει πει τίποτα. Η Αμάντα γέρνει μπροστά και μου σφίγγει το χέρι. «Αν έχετε απορίες, σας παρακαλώ επικοινωνήστε. Θα είναι χαρά μου να βοηθήσω».

«Σας ευχαριστώ», λέω. Η Αμάντα και ο Έλεος Μπάρον βγαίνουν από την αίθουσα, αλλά ο Τζέρεμι εξακολουθεί να με κοιτάζει. Ο Κόρι κοιτάζει μια εκείνον και μια εμένα περιμένοντας να φύγει. Όμως ο Τζέρεμι γέρνει μπροστά και εστιάζει την προσοχή του σε εμένα.

«Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;» με ρωτάει ο Τζέρεμι. Κοιτάζει τον Κόρι αλλά όχι σαν να περιμένει την έγκρισή του – σαν να τον αποδεσμεύει.

Ο Κόρι κοιτάζει τον Τζέρεμι σαστισμένος από αυτό το θρασύ αίτημα. Από τον τρόπο που γυρίζει αργά το κεφάλι του και μισοκλείνει τα μάτια του καταλαβαίνω ότι θέλει να αρνηθώ. Είναι σαν να μου λέει «*Είναι σοβαρός αυτός ο τύπος;*».

Αυτό που δεν καταλαβαίνει είναι ότι λαχταράω να μείνω μόνη με τον Τζέρεμι μέσα σε αυτή την αίθουσα. Θέλω να φύγουν όλοι, ειδικά ο Κόρι, γιατί ξαφνικά θέλω να κάνω στον Τζέρεμι ένα σωρό ερωτήσεις. Θέλω να τον ρωτήσω για τη γυναίκα του, για ποιον λόγο επέλεξαν εμένα, γιατί δεν μπορεί να ολοκληρώσει τη σειρά της.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», λέω στον Κόρι.

Η φλέβα στο μέτωπό του φουσκώνει καθώς προσπαθεί να κρύψει τον εκνευρισμό του. Σφίγγει τα δόντια του, αλλά υποχωρεί και τελικά βγαίνει από την αίθουσα συνεδριάσεων.

Μένω μόνη μου με τον Τζέρεμι.

Ξανά.

Αν υπολογίσω και το ασανσέρ, αυτή είναι η τρίτη φορά που βρισκόμαστε μόνοι σε ένα δωμάτιο από τη στιγμή που διασταυρώθηκαν οι δρόμοι μας το πρωί. Όμως είναι η πρώτη φορά που αισθάνομαι τόσο ένταση. Είμαι σίγουρη ότι τη νιώθω μόνο εγώ. Ο Τζέρεμι φαίνεται τόσο ήρεμος όσο όταν

με βοηθούσε να βγάλω από πάνω μου τα κομμάτια ενός πεζού πριν από μία ώρα.

Ο Τζέρεμι γέρνει πίσω στην καρέκλα του και φέρνει τα χέρια του στο πρόσωπό του. «Χριστέ μου», μουρμουρίζει. «Είναι πάντα τόσο άκαμπτες οι συναντήσεις με τους εκδότες;»

Γελάω σιγανά. «Δεν ξέρω. Συνήθως τα διεκπεραιώνω όλα μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου».

«Καταλαβαίνω γιατί». Σηκώνεται και παίρνει ένα μπουκάλι νερό. Ίσως οφείλεται στο ότι εγώ είμαι καθισμένη κι εκείνος τόσο ψηλός, αλλά δεν θυμάμαι να ένιωθα τόσο μικρή μπροστά του νωρίτερα. Τώρα που ξέρω ότι είναι παντρεμένος με τη Βέριτι Κρόφορντ τον φοβάμαι περισσότερο από ό,τι όταν στεκόμουν μπροστά του πριν από λίγη ώρα με τη φούστα και το σουτιέν μου.

Μένει όρθιος, στηρίζεται στον πάγκο και σταυρώνει τα πόδια του στους αστραγάλους. «Είσαι καλά; Δεν είχες αρκετό χρόνο για να συνέλθεις μετά από αυτό που συνέβη απέναντι πριν από τη συνάντηση».

«Ούτε εσύ».

«Είμαι εντάξει». *Να τη πάλι αυτή η λέξη.* «Είμαι σίγουρος ότι έχεις απορίες».

«Έναν τόνο», παραδέχομαι.

«Τι θέλεις να μάθεις;»

«Γιατί δεν μπορεί η γυναίκα σου να ολοκληρώσει τη σειρά;»

«Είχε ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα», λέει. Απαντάει μηχανικά, σαν να πιέζει τον εαυτό του να αποστασιοποιηθεί από τα συναισθήματά του.

«Λυπάμαι. Δεν το άκουσα». Μετακινούμαι στη θέση μου μην ξέροντας τι άλλο να πω.

«Στην αρχή δεν συμφωνούσα με την ιδέα να ολοκληρώσει κάποιος άλλος τη σειρά. Έλπιζα ότι θα αναρρώσει πλήρως. Όμως...» Κάνει παύση. «Είμαστε εδώ».

Τώρα καταλαβαίνω τη συμπεριφορά του. Μου είχε φανεί λίγο επιφυλακτικός και ήσυχος, αλλά τώρα συνειδητοποιώ ότι αυτή η ησυχία οφείλεται στη θλίψη. Χειροπιαστή θλίψη. Δεν είμαι σίγουρη αν οφείλεται στο ατύχημα της γυναίκας του ή σε αυτό που μου είπε νωρίτερα στην τουαλέτα – ότι η κόρη του πέθανε πριν από μερικούς μήνες. Όμως είναι φανερό ότι βρίσκεται έξω από τα νερά του τώρα που καλείται να πάρει πιο σημαντικές αποφάσεις από τους περισσότερους ανθρώπους. «Λυπάμαι».

Γνέφει, αλλά δεν λέει τίποτα. Επιστρέφει στη θέση του και αναρωτιέμαι αν νομίζει ότι εξακολουθώ να σκέφτομαι την πρόταση. Δεν θέλω να σπαταλήσω κι άλλο από τον χρόνο του.

«Εκτιμώ την πρόταση, Τζέρεμι, αλλά δεν νιώθω άνετα με αυτό. Δεν τα πάω καλά με τη δημοσιότητα. Δεν καταλαβαίνω για ποιον λόγο ο υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων της γυναίκας σου σκέφτηκε εμένα».

«Χάρη στο *Αβέβαιο τέλος*», λέει ο Τζέρεμι.

Σφίγγομαι για μια στιγμή όταν τον ακούω να αναφέρει ένα από τα βιβλία μου.

«Ήταν ένα από τα αγαπημένα βιβλία της γυναίκας μου».

«Η γυναίκα σου διάβασε ένα από τα βιβλία μου;»

«Είπε ότι θα κάνεις πάταγο. Εγώ έδωσα στον εκδότη της το όνομά σου επειδή η Βέριτι πιστεύει ότι μοιάζει το συγγραφικό σας στιλ. Αν είναι να αναλάβει κάποιος τη σειρά της Βέριτι, θέλω να είναι κάποιος που να σέβεται τη δουλειά του η Βέριτι».

Κουνάω το κεφάλι μου. «Ουάου. Νιώθω κολακευμένη, αλλά... δεν μπορώ».

Ο Τζέρεμι με περιεργάζεται σιωπηλά. Πιθανότατα αναρωτιέται γιατί δεν αντιδρώ όπως θα έκαναν οι περισσότεροι συγγραφείς μπροστά σε αυτή την ευκαιρία. Δεν μπορεί να με καταλάβει. Κανονικά θα ήμουν περήφανη γι' αυτό. Δεν μου αρέσει να με διαβάζουν εύκολα, αλλά σε αυτή την περίπτωση νιώθω ότι είναι λάθος. Αισθάνομαι ότι θα έπρεπε να είμαι πιο διάφανη επειδή μου φέρθηκε με καλοσύνη σήμερα το πρωί. Ωστόσο δεν θα ήξερα από πού να αρχίσω.

Ο Τζέρεμι γέρνει μπροστά και το βλέμμα του είναι γεμάτο περιέργεια. Με κοιτάζει για μια στιγμή και μετά χτυπάει τη γροθιά του στο τραπέζι και σηκώνεται. Συμπεραίνω ότι η συνάντηση έχει λήξει και ετοιμάζομαι να σηκωθώ, αλλά ο Τζέρεμι δεν κατευθύνεται προς την πόρτα. Πλησιάζει σε έναν τοίχο καλυμμένο με κορνιζαρισμένα βραβεία, έτσι ξανακάθομαι στην καρέκλα μου. Κοιτάζει τα βραβεία με την πλάτη του γυρισμένη προς το μέρος μου. Μόνο όταν περνάει τα δάχτυλά του πάνω από ένα συνειδητοποιώ ότι είναι της γυναίκας του. Αναστενάζει και μετά γυρίζει προς το μέρος μου.

«Έχεις ακούσει να αναφέρονται σε κάποιους ανθρώπους ως *Χρόνιους*;» ρωτάει.

Κουνάω το κεφάλι μου.

«Νομίζω ότι επινόησε τον όρο η Βέριτι. Αφού πέθαναν οι κόρες μας, είπε ότι είμαστε Χρόνιοι. Επιρρεπείς σε χρόνιες τραγωδίες. Το ένα φριχτό συμβάν μετά το άλλο».

Για μια στιγμή τον κοιτάζω προσπαθώντας να χωνέψω τα λόγια του. Νωρίτερα μου είπε ότι έχασε την κόρη του, αλλά τώρα χρησιμοποιεί πληθυντικό. «Κόρες;»

Παίρνει μια ανάσα. Και εκπνέει ηττημένος. «Ναι.

Δίδυμες. Χάσαμε την Τσαστίν έξι μήνες πριν από τη Χάρπερ. Είναι...» Τώρα δεν καταφέρνει να αποστασιοποιηθεί από τα συναισθήματά του τόσο καλά όσο νωρίτερα. Αγγίζει το πρόσωπό του και επιστρέφει στην καρέκλα του. «Κάποιες οικογένειες έχουν την τύχη να μη βιώσουν καμία τραγωδία. Όμως υπάρχουν κι άλλες που βιώνουν τη μία μετά την άλλη. Ό,τι μπορεί να στραβώσει στραβώνει. Και μετά γίνεται χειρότερο».

Δεν ξέρω γιατί μου το λέει αυτό, αλλά δεν το αμφισβητώ. Μου αρέσει να τον ακούω να μιλάει, ακόμα κι αν τα λόγια που βγαίνουν από το στόμα του είναι καταθλιπτικά.

Στριφογυρίζει το μπουκάλι πάνω στο τραπέζι και το κοιτάζει σκεπτικός. Έχω την εντύπωση ότι δεν ζήτησε να μείνει μόνος μαζί μου για να μου αλλάξει γνώμη. Απλώς ήθελε να μείνει μόνος. Ίσως δεν μπορούσε να αντέξει να συζητούν έτσι για τη γυναίκα του ούτε στιγμή παραπάνω και ήθελε να φύγουν. Το βρίσκω καθησυχαστικό – αν μένοντας μόνος μαζί μου νιώθει σαν να είναι εντελώς μόνος του.

Ή ίσως να νιώθει πάντα μόνος. Σαν τον παλιό μας γείτονα που, από ό,τι καταλαβαίνω, ήταν σίγουρα Χρόνιος.

«Μεγάλωσα στο Ρίτσμοντ», λέω. «Ο άντρας στο διπλανό μας σπίτι έχασε τρία μέλη της οικογένειάς του σε λιγότερο από δύο χρόνια. Ο γιος του σκοτώθηκε στη μάχη. Έξι μήνες αργότερα πέθανε η γυναίκα του από καρκίνο. Και μετά σκοτώθηκε η κόρη του σε τροχαίο».

Ο Τζέρεμι σταματάει να στριφογυρίζει το μπουκάλι και το σπρώχνει λίγα εκατοστά μακριά του. «Πού είναι τώρα αυτός ο άντρας;»

Παγώνω. Δεν περίμενα αυτή την ερώτηση.

Η αλήθεια είναι ότι ο άντρας δεν άντεξε τον χαμό όσων

αγαπούσε και αυτοκτόνησε έξι μήνες μετά τον θάνατο της κόρης του. Όμως θα ήταν βάνανσο να το πω στον Τζέρεμι, που πενθεί ακόμα για τις κόρες του.

«Ζει ακόμα στην ίδια πόλη. Λίγα χρόνια αργότερα ξαναπαντρεύτηκε. Απέκτησε θετά παιδιά και εγγόνια».

Κάτι στην έκφρασή του με κάνει να αντιληφθώ ότι ξέρει πως του λέω ψέματα, αλλά δείχνει να το εκτιμά.

«Θα χρειαστεί να περάσεις χρόνο στο γραφείο της Βέριτι και να ψάξεις τα πράγματά της. Υπάρχουν σημειώσεις και σχεδιαγράμματα χρόνων – εγώ δεν μπορώ να βγάλω άκρη».

Κουνάω το κεφάλι μου. *Δεν άκουσε τίποτε από όσα του είπα;* «Τζέρεμι, σου είπα ότι δεν μπορώ...»

«Η αμοιβή που σου πρότεινε ο δικηγόρος είναι πολύ χαμηλή. Πες στον ατζέντη σου να ζητήσει μισό εκατομμύριο. Πες του ότι θα το κάνεις χωρίς έκθεση στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, με λογοτεχνικό ψευδώνυμο και ένα ισχυρό συμφωνητικό μη δημοσιοποίησης. Έτσι, ό,τι κι αν είναι αυτό που θέλεις να κρύψεις θα μείνει κρυφό».

Θέλω να του πω ότι το μόνο που θέλω να κρύψω είναι η ανασφάλειά μου, αλλά πριν προλάβω πηγαίνει στην πόρτα.

«Μένουμε στο Βερμόντ», συνεχίζει. «Θα σου δώσω τη διεύθυνση αφού υπογράψεις το συμβόλαιο. Είσαι ευπρόσδεκτη να μείνεις όσο καιρό χρειαστείς για να ψάξεις ό,τι υπάρχει στο γραφείο».

Σταματάει με το χέρι στην πόρτα. Ανοίγω το στόμα μου για να διαμαρτυρηθώ ξανά, αλλά το μόνο που βγαίνει είναι ένα πολύ αβέβαιο «Εντάξει».

Για μια στιγμή με κοιτάζει σαν να θέλει να πει και άλλα, αλλά τελικά λέει: «Εντάξει».

Ανοίγει την πόρτα και βγαίνει στον διάδρομο όπου

περιμένει ο Κόρι. Ο Κόρι περνάει από δίπλα του, μπαίνει στην αίθουσα συνεδριάσεων και κλείνει την πόρτα.

Καρφώνω το βλέμμα μου στο τραπέζι, μπερδεμένη από αυτό που μόλις συνέβη. Μπερδεμένη γιατί δεν ξέρω γιατί μου προσφέρουν ένα τόσο σημαντικό ποσό για μια δουλειά που δεν ξέρω καν αν μπορώ να κάνω. *Μισό εκατομμύριο δολάρια; Και μπορώ να το κάνω χρησιμοποιώντας ψευδώνυμο και χωρίς περιοδείες ή δημοσιότητα; Τι στο καλό είπα και το κατάφερα αυτό;*

«Δεν μου αρέσει», λέει ο Κόρι καθώς κάθεται στη θέση του. «Τι σου είπε;»

«Είπε ότι πήγαν να τη βγάλουν φτηνά και ότι πρέπει να ζητήσω μισό εκατομμύριο και να αρνηθώ τη δημοσιότητα».

Γυρίζω και βλέπω τον Κόρι να πνίγεται. Αρπάζει το μπουκάλι μου και πίνει μια γουλιά νερό. «Σκατά».